

(Ministru kabineta
2009.gada 19.oktobra
rīkojums Nr. 715)

**Koncepcija "Par normatīvo regulējumu interešu konflikta novēršanai
valsts amatpersonu darbībā"**
(informatīvā daļa)

Saturs

Ievads.....
I. Problēmu formulējums un detalizēts izklāsts.....
II. Ar problēmu risināšanu saistītie politikas dokumenti un tiesību akti.....
III. Problēmu risinājums un prognoze par sekām, kuras radīsies, ja netiks risinātas problēmas.....
IV. Problēmu risinājumu varianti.....
V. Nepieciešamie tiesību aktu projekti.....

Ievads

1995.gada 21.septembrī Saeima pieņēma Korupcijas novēršanas likumu, kas bija pirmais normatīvais akts Latvijā, kas definēja interešu konflikta situācijas jēdzienu un noteica tā regulējumu attiecībā uz visām valsts amatpersonu kategorijām. 2002.gada 10.maijā stājās spēkā likums „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” (turpmāk – Likums), kas aizstāja Korupcijas novēršanas likumu.

Likumā definēti ar interešu konflikta novēršanu saistītie termini, likuma mērķis, darbības jomas, valsts amatpersonas amati, noteikti ierobežojumi un aizliegumi valsts amatpersonām, likuma izpildes kontrole, valsts un pašvaldību institūciju vadītāju (turpmāk – institūciju vadītāji) un valsts amatpersonu pienākumi interešu konflikta novēršanā, valsts amatpersonu deklarācijas un pārkāpumu izskatīšanas un faktu pārbaudes kārtība. Izvērtējot Likumā regulēto jautājumu loku, tajā ietvertu normu atbilstību patreizējam laika posmam un piemērošanas iespējas, ir secināms, ka, lai gan pastāv atsevišķas problēmas ar tā piemērošanu, Likumā ietvertais regulējums kopumā ir atbilstošs situācijai Latvijā, tādēļ nav nepieciešams konceptuāli lemt par interešu konflikta novēršanas valsts amatpersonu darbībā regulējumu. Tajā pat laikā ir konstatējams, ka Likumā ietvertais regulējums būtu papildināms atbilstoši starptautiskajām saistībām, kuras uzņēmusies Latvija, un problēmu, kas atklājušās likuma piemērošanā praksē, risinājumam.

Latvija 2000.gada 27.jūlijā ir pievienojusies Eiropas Padomes organizācijai – Starpvalstu pretkorupcijas grupai (GRECO). Minētā organizācija, ņemot vērā starptautiskos tiesību aktus, juridisko teoriju, labās prakses analīzi un situācijas vērtējumu dažādās valstīs, izstrādā kritērijus dažādām ar korupcijas novēršanu saistītām darbības jomām, tai skaitā – arī interešu konflikta novēršanai. Vērtējot tiesisko regulējumu un tā piemērošanu katrā valstī, tiek izstrādātas GRECO rekomendācijas. GRECO otrā novērtēšanas kārtā tika ietverti jautājumi arī attiecībā uz interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā.

GRECO 19.plenārsēdē (Strasbūrā, 2004.gada 28.jūnijā – 2.jūlijā) Otrās novērtēšanas kārtas ietvaros Latvijai tika adresēta virkne rekomendāciju. Viena no rekomendācijām (ix.) paredzēja – skaidri definēt civildienesta ierēdņiem pienākumu, atbilstoši viņu publiskajam statusam, ziņot par aizdomām par pārkāpumiem saistībā ar korupciju un izveidot atbilstošu aizsardzības sistēmu tiem civildienesta ierēdņiem, kuri ziņo par pārkāpumiem. Ziņojuma analītiskajā daļā tika norādīts, ka, lai gan Krimināllikums paredz pienākumu ziņot par smagiem un sevišķi smagiem noziegumiem, tomēr nav speciāli noteikta pienākuma civildienesta ierēdņiem ziņot par aizdomām par likumpārkāpumiem saistībā ar korupciju. Tāpat nav noteikta aizsardzība personām, kuras ziņo par likumpārkāpumiem.

Pārskatot praksi interešu konflikta novēršanā valsts amatpersonām Latvijā, konstatējams, ka saskaņā ar Likumu galvenā loma kontrolē, uzraudzībā un sodīšanā minētajā jomā ir uzticēta atsevišķām institūcijām to kompetences ietvaros (Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs, Satversmes aizsardzības birojs, Valsts ieņēmumu dienests). Šāda sistēma ir uzskatāma par centralizētu interešu konflikta novēršanas sistēmu valsts pārvaldē. No vienas puses, šāda sistēma ir ļāvusi specializēt atsevišķas institūcijas un paaugstināt to darbinieku kompetenci un profesionālismu šajā jomā, ļāvusi minētās funkcijas veikt neatkarīgi un lielā mēra atslogojusi institūciju vadītājus no interešu konflikta novēršanas to vadītajās institūcijās. No otras puses, šāda veida centralizēta sistēma ir mazinājusi institūciju vadītāju lomu un kompetenci, nav ļāvusi pilnībā izmantot institūciju iekšējos resursus un iekšējās kontroles iespējas interešu konflikta novēršanā.

Ņemot vērā to, ka liela daļa informācijas par iespējamām interešu konflikta situācijām ir iegūstama pašās valsts pārvaldes institūcijās, tajās ir iespējami un arī ir veicami preventīvie pasākumi interešu konflikta novēršanai, kas ļautu izvairīties no smagāku seku iestāšanās, bet šie pasākumi ir iespējami tikai iesaistot pašus institūciju vadītājus, būtu apsverama institūciju vadītāju kompetences palielināšana vai precizēšana interešu konflikta novēršanā to vadītajās institūcijās.

Tādējādi, lai gan kopumā Likumā noteiktais interešu konflikta novēršanas regulējums ir uzskatāms par pietiekamu un atbilstošu, būtu konceptuāli lemjams jautājums par iespējamo normatīvo regulējumu un citiem pasākumiem attiecībā uz valsts amatpersonu pienākumu sniegt informāciju par viņai zināmiem interešu konfliktiem vai citiem koruptīviem¹ nodarījumiem, valsts amatpersonu, kuras ir sniegušas šādu informāciju, aizsardzību un institūciju vadītāju atbildību interešu konflikta novēršanā.

2008.gada 19.jūnijā Valsts sekretāru sanāksmē tika skatīts likumprojekts „Grozījumi likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā””. Saskaņā ar minētajā Valsts sekretāru sanāksmē nolemto, Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs atsauca iesniegto likumprojektu. Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojam tika uzdots sagatavot un noteiktā kārtībā iesniegt Ministru kabinetā koncepcijas projektu par ministriju un Valsts kancelejas Juridiskā departamenta vadītāja vietnieces atzinumā identificēto problēmu risinājumiem (VSS-1745, TA-1538, protokols Nr.24 42.§, 1. un 3.punkts).

2008.gada 23.oktobrī Ministru prezidents izdeva rīkojumu Nr.492 „Par darba grupu koncepcijas projekta izstrādei par normatīvo regulējumu interešu

¹ Par koruptīvu pārkāpumu šīs koncepcijas izpratnē ir uzskatāma valsts amatpersonas amata pilnvaru realizēšana interešu konflikta situācijā, kā arī tāda valsts amatpersonas darbība, kad izmantojot savu dienesta stāvokli, savas pilnvaras vai pārsniedzot tās, nepildot amata pienākumus vai pildot tos nolaidīgi, vai veicot jebkuru citu ar valsts amatpersonas amata pienākumu pildīšanu saistītu darbību, tiek prettiesiski iegūts nepelnīts labums sev vai citām personām.

konflikta novēršanai valsts amatpersonu darbībā”, kurā tika iekļauti Finanšu ministrijas, Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas, Tieslietu ministrijas, Zemkopības ministrijas, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja, Valsts ieņēmumu dienesta, Valsts kancelejas un Latvijas Pašvaldību savienības pārstāvjiem. Saskaņā ar šo rīkojumu darba grupai tika dots uzdevums izstrādāt minēto koncepcijas projektu.

I. Problēmu formulējums un detalizēts izklāsts

Kā jau minēts šīs koncepcijas ievadā, GRECO 19.plenārsēdē (Strasbūrā, 2004.gada 28.jūnijā – 2.jūlijā) Otrās novērtēšanas kārtas ietvaros Latvijai tika rekomendēts paredzēt civildienesta ierēdņiem pienākumu, atbilstoši viņu publiskajam statusam, ziņot par aizdomām par pārkāpumiem saistībā ar korupciju un izveidot atbilstošu aizsardzības sistēmu tiem civildienesta ierēdņiem, kuri ziņo par pārkāpumiem (Latvijas II novērtēšanas kārtas ziņojuma 10. rekomendācija).

Minētā rekomendācija balstās uz Ziņojuma II. tēmas „Valsts administrācija un korupcija” konstatējošajā daļā (30.punkts) un analītiskajā daļā konstatēto (43.punkts). Tajās minēts, ka Krimināllikuma 315.pants nosaka atbildību par neziņošanu, ja ir droši zināms, ka tiek gatavots vai izdarīts smags vai sevišķi smags noziegums. Līdz ar to ir paredzēts vispārējs pienākums visām personām ziņot par smagiem un sevišķi smagiem noziegumiem, ieskaitot arī kukuļošanu. Nav noteikts īpašs (papildus Krimināllikuma 315.pantā noteiktajam) pienākums civildienesta ierēdņiem informēt par aizdomām par korupciju vai kādiem citiem pārkāpumiem valsts pārvaldē. Noteikumi, kas uzliek par pienākumu valsts amatpersonām informēt par koruptīviem pārkāpumiem, atsevišķos gadījumos ir iekļauti ētikas kodeksos, piemēram, Valsts ieņēmumu dienesta ētikas kodeksā.

Latvijas tiesību akti neparedz arī īpašus pasākumus, kuru mērķis būtu aizsargāt valsts amatpersonas, kuras ziņo par pārkāpumiem. Lai gan Fizisko personu datu aizsardzības likuma 13.pants nosaka, ka personas dati var tikt atklāti tikai, pamatojoties uz rakstisku pieprasījumu, paziņojot datu izmantošanas mērķi, ja likums nenosaka citādi, GRECO eksperti, kuri veica Latvijas novērtēšanu, uzskata, ka ziņotāju (angļu val. – whistleblower) konfidencialitātes nodrošināšana ne vienmēr nozīmē to, ka tiek nodrošināta personas pilnīga aizsardzība no vajāšanas darba vietā. Papildus minētajam, GRECO eksperti konstatēja, ka nav noteikti pasākumi, kas aizsargātu ziņotājus, kuri darbojas labā ticībā, no atriebības. Tādēļ GRECO ekspertu grupa iesaka civildienesta ierēdņiem noteikt skaidru pienākumu, atbilstošu to publiskajam statusam, ziņot par aizdomām par koruptīviem pārkāpumiem un ieviest atbilstošu to civildienesta ierēdņu aizsardzības sistēmu, kuri ziņo par pārkāpumiem. Tādējādi secināms, ka GRECO rekomendācijas mērķis ir panākt,

lai civildienesta ierēdņiem būtu noteikts pienākums ziņot ne tikai par smagu vai sevišķi smagu noziegumu, bet par jebkuru koruptīvu pārkāpumu

Vienlaicīgi secināms, ka neskatoties uz to, ka GRECO rekomendācija skar tikai civildienesta ierēdņus, pienākums informēt par koruptīviem pārkāpumiem, kā arī attiecīgi aizsardzības pasākumi personām, kuras sniedz informāciju, būtu paredzami attiecībā uz jebkuru valsts amatpersonu.

Izvērtējot spēkā esošos normatīvos aktus, jākonstatē, ka, Likuma 21.pantā noteikts valsts amatpersonas pienākums informēt augstāku valsts amatpersonu vai koleģiālu institūciju par pašas, savu radnieku vai darījumu partneru personisko ieinteresētību kādas darbības veikšanā, kas ietilpst tās amata pienākumos, bet nav noteikts pienākums informēt citu amatpersonu vai institūciju par konstatētiem koruptīviem pārkāpumiem vai citiem pārkāpumiem citu valsts amatpersonu darbībā.

Likuma 20.pants ietver institūcijas vadītāja pienākumus, vispārīgi nosakot institūcijas vadītāja kompetenci interešu konflikta novēršanā attiecīgajā institūcijā, pienākumu nodot funkcijas vai uzdevuma izpildi citai amatpersonai, ja valsts amatpersona nokļuvusi interešu konflikta situācijā, kā arī pienākumu informēt Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroju par atklātajiem šā likuma pārkāpumiem, kurus izdarījušas citas valsts amatpersonas.

Darba likuma 7.pants nosaka vienlīdzīgu tiesību principu, bet 9.pants aizliegumu radīt nelabvēlīgas sekas. Aizliegts sodīt darbinieku vai citādi tieši vai netieši radīt viņam nelabvēlīgas sekas tāpēc, ka darbinieks darba tiesisko attiecību ietvaros pieļaujamā veidā izmanto savas tiesības, kā arī tad, ja viņš informē kompetentās institūcijas vai amatpersonas par aizdomām par noziedzīga nodarījuma vai administratīva pārkāpuma izdarīšanu darbavietā. Savukārt, strīda gadījumā darbinieks norāda uz apstākļiem, kas varētu būt par pamatu darba devēja radītajām nelabvēlīgajām sekām, darba devējam ir pienākums pierādīt, ka darbinieks nav sodīts vai viņam nav tieši vai netieši radītas nelabvēlīgas sekas tāpēc, ka darbinieks darba tiesisko attiecību ietvaros pieļaujamā veidā izmanto savas tiesības.

Krimināllikuma 315.pants paredz kriminālatbildību par neziņošanu, ja ir droši zināms, ka tiek gatavots vai izdarīts smags vai sevišķi smags noziegums. Savukārt Kriminālprocesa likumā ir noteikta iespēja piemērot speciālo procesuālo aizsardzību cietušajiem, lieciniekiem un citām personām, kuras liecina vai liecinājušas kriminālprocesā par smagiem vai sevišķi smagiem noziegumiem (likuma ceturtā sadaļa).

Tādējādi normatīvajos aktos paredzēta kriminālatbildība par neziņošanu un personu speciālā procesuālā aizsardzība saistībā ar smagiem un sevišķi smagiem noziegumiem. Tāpat Darba likuma normas nosaka vispārēju regulējumu darbinieku interešu aizsardzībai, bet Likumā noteikti valsts amatpersonu un institūciju vadītāju pienākumi saistībā ar interešu konflikta novēršanu. Tajā pat laikā normatīvajos aktos nav noteikts pienākums valsts amatpersonām (ieskaitot arī valsts civildienesta ierēdņus) informēt par

koruptīviem pārkāpumiem valsts un pašvaldību institūciju darbā, kas atbilstoši Krimināllikuma 7.pantam būtu kvalificējami kā mazāk smagi noziedzīgi nodarījumi un kriminālpārkāpumi (kukuļa piesavināšanās (KL 321.pants), valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu pārkāpšana (KL 325.pants), neatļauta piedalīšanās mantisko darījumos (KL 326.pants), tirgošanās ar ietekmi (KL 326.¹pants), prettiesisku labumu pieprasīšana un pieņemšana (KL 326.²pants)), administratīvie pārkāpumi vai disciplinārpārkāpumi, kā arī nav īpaši noteikti institūciju vadītāju pienākumi personu, kuras ir informējušas par šāda veida likumpārkāpumiem, aizsardzībā no nepamatotu nelabvēlīgu seku radīšanas.

Tādējādi nepieciešama konceptuāla vienošanās par to, vai būtu nosakāms kā pienākums valsts amatpersonām informēt par koruptīviem pārkāpumiem valsts un pašvaldību institūciju darbā, kā arī nosakāmi institūciju vadītāju pienākumi amatpersonu, kuras ir sniegušas informāciju par pārkāpumiem, aizsardzībā no nepamatotu nelabvēlīgu seku radīšanas.

Informācija par citu valstu pieredzi minētajā jautājumā ir apkopota koncepcijas pielikumā.

Likuma 20.pants nosaka institūcijas vadītāja pienākumus interešu konflikta novēršanā (pienākums nepieļaut interešu konflikta situācijas, nodot funkcijas vai uzdevuma izpildi citai valsts amatpersonai, izlemt jautājumu par iespējamo valsts amatpersonas amata savienošānu ar citu amatu, nodrošināt, lai Valsts ieņēmumu dienestam tiktu iesniegti valsts amatpersonu saraksti un to grozījumi, informēt kontrolējošās institūcijas par atklātajiem likuma pārkāpumiem). Tai pat laikā Likums nenosaka konkrētu funkciju un pienākumu sadali starp attiecīgo valsts vai pašvaldības institūcijas vadību un kontrolējošajām institūcijām, nenosaka papildus tiesiskos instrumentus, ar kuru palīdzību institūciju vadītāji varētu nodrošināt interešu konflikta un citu koruptīvu nodarījumu novēršanu viņu vadītajā institūcijā.

Likuma 26.panta pirmā daļa gan nosaka, ka par valsts amatpersonas deklarācijas publiskās pieejamības nodrošināšanu ir atbildīgs institūcijas vadītājs, kas saņēmis attiecīgās deklarācijas kopiju, bet valsts amatpersonas pienākums iesniegt deklarācijas kopiju institūcijas vadītājam no Likuma tika izslēgts ar 2005.gada 15.decembra grozījumiem.

Valsts amatpersonu deklarāciju kopiju iesniegšana institūcijas vadītājiem bija viens no interešu konfliktu novēršanas instrumentiem. Tā kā valsts amatpersonu deklarācijas satur ziņas par valsts amatpersonas radniekiem, darījumu partneriem un par valsts amatpersonai piederošajām komercsabiedrībām, kā arī ziņas par personām, no kurām valsts amatpersona gūst ienākumus, institūcijas vadītājs, deleģējot darba uzdevumus, varēja izmantot šīs ziņas, lai novērstu iespējamus interešu konfliktus un citus koruptīvus nodarījumus valsts amatpersonas darbībā. Nepastāvot pienākumam iesniegt valsts amatpersonas deklarācijas kopiju, nav iespējams saņemt informāciju par valsts amatpersonas deklarācijas nepublicējamā daļā norādīto informāciju. Pastāv iespēja institūcijas vadītājam amatpersonas deklarācijas

kopiju iesniegšanas pienākumu noteikt institūcijas iekšējā normatīvajā aktā vai rīkojumā, tomēr šāds risinājums ir apšaubāms gan no tiesiskā, gan vienveidīgas prakses nodrošināšanas viedokļa. Faktiski informāciju par valsts amatpersonas deklarācijā norādītajām ziņām institūcijas vadītājs var saņemt no Valsts ieņēmumu dienesta publiskotās datu bāzes internetā vai pieprasīt Valsts ieņēmumu dienestam rakstiski.

Līdz ar to nepieciešams paredzēt citas iespējas institūcijas vadītājam, lai viņš varētu iespējami veiksmīgāk izpildīt Likuma 20.pantā noteikto pienākumu nepieļaut interešu konflikta situācijas tā vadītājā institūcijā.

Kopumā minētā problēma var radīt šķēršļus arī Likuma 20.panta pirmajā daļā institūcijas vadītājam noteiktā pienākuma izpildē, jo laicīgi nesaņemot attiecīgu informāciju, institūcijas vadītājs nevar savlaicīgi novērst interešu konflikta situāciju amatpersonu darbībā. Tas rada risku, ka valsts amatpersona var izdarīt administratīvi vai pat krimināli sodāmu likumpārkāpumu un nodarīt kaitējumu valsts varai un pārvaldei.

Papildus šīs funkcijas realizēšanu apgrūtina atsevišķu institūciju vadītāju kūtums un nevēlēšanās papildus tiešajiem amata pienākumiem pievērst uzmanību arī interešu konflikta novēršanai, , arī nekompetence vai pat līdzdalība koruptīvu pārkāpumu izdarīšanā.

Tādējādi nepieciešama konceptuāla vienošanās par institūciju vadītājiem likumā noteiktās kompetences precizēšanu interešu konflikta un citu koruptīvu nodarījumu novēršanā, kā arī attiecīgu tiesisko instrumentu noteikšanā.

II. Ar problēmu risināšanu saistītie politikas dokumenti un tiesību akti

1. Likums „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”;
2. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss.

III. Problēmu risinājums un prognoze par sekām, kuras radīsies, ja netiks risinātas problēmas

Lai atrisinātu nepilnības tiesiskajā regulējumā attiecībā uz pienākumu valsts amatpersonām (ieskaitot arī valsts civildienesta ierēdņus) informēt par koruptīviem un cita veida pārkāpumiem valsts un pašvaldību institūciju darbā, kā arī institūciju vadītāju pienākumiem personu, kuras ir sniegušas informāciju par pārkāpumiem, aizsardzībā no nepamatotu nelabvēlīgu seku radīšanas, ir nepieciešami grozījumi normatīvajos aktos – Likumā un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, kas precizētu valsts amatpersonu, tajā skaitā institūciju vadītāju, tiesības un pienākumus, un atbildību par noteikto pienākumu nepildīšanu.

Ja minētās problēmas netiks risinātas, arī turpmāk nebūs skaidri noteiktu tiesību un pienākumu valsts amatpersonām minētajā jomā. Tāpat, ņemot vērā to, ka jautājums sasaucas ar GRECO rekomendācijā noteikto, var prognozēt, ka GRECO, kas ir viena no Eiropas Padomes institūcijām, atzīmēs, ka Latvija nav izpildījusi (ieviesusi) attiecīgo rekomendāciju, starptautiskajā vidē norādīs, ka Latvija neveic pietiekamus pasākumus korupcijas novēršanā.

Ja netiks precizēta institūcijas vadītāja atbildība interešu konfliktu un citu koruptīvu nodarījumu novēršanā viņu vadītajās institūcijās, arī turpmāk institūciju vadītāji var nesaņemt pilnīgu informāciju par attiecīgajā institūcijā strādājošajām valsts amatpersonām, kas būtu nepieciešama interešu konflikta vai citu koruptīvu nodarījumu novēršanā. Tādējādi interešu konflikta situācijas netiks laicīgi novērstas un rezultātā administratīvi vai pat krimināli sodāma pārkāpuma veidā var tikt nodarīts kaitējums valsts varai un pārvaldības kārtībai un atsevišķos gadījumos var tikt nodarīts arī materiāls kaitējums valstij vai pašvaldībām.

IV. Problēmu risinājumu varianti

Attiecībā uz pienākumu valsts amatpersonām sniegt informāciju par koruptīviem un cita veida pārkāpumiem valsts un pašvaldību institūciju darbā, kā arī attiecībā uz pienākuma paredzēšanu institūciju vadītājiem nodrošināt amatpersonu, kuras ir informējušas par pārkāpumiem, aizsardzību no nepamatotu nelabvēlīgu seku radīšanas, ir izstrādāti turpmāk norādītie risinājuma varianti atbilstošiem grozījumiem normatīvajos aktos. Risinājumu variantos paredzēts, kā šie pienākumi būtu nosakāmi, cik plaši un cik plašam amatpersonu lokam, kā arī kurā normatīvajā aktā vai aktos šādas tiesību normas būtu ietveramas.

1. Informēšanas pienākums.

Konceptuāli izlemjams jautājums par to, vai pienākums informēt par konstatētajiem koruptīvajiem pārkāpumiem nostiprināms likumā vai arī ievērojams brīvprātības princips, vienlaikus stiprinot personu, kuras ir informējušas par pārkāpumiem, aizsardzību. Ja informēšanas pienākums tiktu noteikts kā obligāts, tas būtu tuvāks GRECO rekomendācijas tiešai izpildei, kā arī noteiktu skaidru pienākumu personai. Vienlaikus šāda pienākuma noteikšana ar tiesību normu palīdzību sabiedrībā varētu tikt uztverta negatīvi, jo tiktu saistīta ar nedemokrātiskām tendencēm un negatīvu vēsturisko pieredzi. Tas savukārt apgrūtinātu šādas normas ieviešanu praksē. Vienlaikus minētās normas ievērošanas kontrole būtu apgrūtināta un kopumā iepriekšminētie apstākļi rada risku, ka pienākuma informēt par personai zināmiem koruptīviem pārkāpumiem noteikšana par obligātu ar tiesību normas palīdzību, var tikt uztverta negatīvi un kļūt par deklaratīvu. Tādējādi iespējami divi risinājuma varianti:

1.1. Izdarīt grozījumus Likumā, nosakot, ka valsts amatpersona informē par tai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas valsts amatpersonas, vai par šādu nodarījumu iespējamību. Sniedzot minēto informāciju, valsts amatpersonai jānorāda fakti, kuri liecina par interešu konfliktu vai koruptīvu nodarījumu iespējamību.

Šādā gadījumā būtu nosakāma arī administratīvā atbildība valsts amatpersonām par apzinātu informācijas nesniegšanu par valsts amatpersonai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas. Administratīvo atbildību piemērotu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

Pozitīvais	Trūkumi
Likumā tiktu skaidri noteikts pienākums, padarot vieglāku tā piemērošanu.	Apgrūtināta normas kontrole, jo nav iespējams izkontrolēt visu informācijas apmaiņu starp valsts amatpersonām un konkrētās valsts amatpersonas subjektīvo uztveri.
Šāds risinājums vairāk atbilstu GRECO rekomendācijā ietvertajam priekšlikumam un citu valstu praksei.	Minētā darbība – apzināta informācijas nesniegšana par valsts amatpersonai zināmiem pārkāpumiem – praksē var būt grūti pierādāma, tādējādi administratīvā soda sankcija var pārvērsties par deklaratīvu normu.
Tiktu paredzēta atbildība, tādējādi nostiprinot minētās normas piemērošanu.	Šādas normas ietveršana likumā var izraisīt negatīvu sabiedrisko rezonansi, jo tā var asociēties ar dažāda rakstura, tajā skaitā, nepatiesas informācijas sniegšanu, nolūkā gūt labumu sev.

1.2. Nenoteikt speciālas tiesību normas, kas uzliktu pienākumu valsts amatpersonai sniegt informāciju par tai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, bet minēto jautājumu risināt, vēršot iestāžu vadītāju uzmanību ietvert attiecīgas prasības ētikas vai uzvedības kodeksos, bet neuzliekot par pienākumu grozīt ētikas vai uzvedības kodeksus pēc vienota standarta.

Pozitīvais	Trūkumi
Daudz elastīgāks paņēmiens (noteikšana ētikas kodeksos), kas ņemtu vērā konkrētas profesijas, nozares vai valsts amatpersonu kategorijas specifiskos apstākļus.	Nebūtu skaidra, normatīvajos aktos noteikta regulējuma.
	Šādu normu iekļaušana ētikas kodeksos var radīt visai atšķirīgu praksi.
	Nebūtu iespēju piemērot ārējos normatīvajos aktos noteiktās sankcijas.

2. Aizsardzības mehānisms.

Lai iedrošinātu amatpersonas sniegt informāciju viņai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, nepieciešams noteikt Likumā aizsardzības pasākumus valsts amatpersonai, kas sniedz informāciju par tai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas. Jānosaka, ka institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālajai institūcijai jānodrošina personu, kuras sniedz informāciju par koruptīviem nodarījumiem, aizsardzība. Jautājuma risinājumam ir divi varianti:

2.1. Institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālajai institūcijai aizliegts izpaust informāciju par to, kura valsts amatpersona informējusi par interešu konfliktu vai citiem koruptīviem nodarījumiem (izņemot kontrolējošās iestādes, tiesu un prokuratūru).

Šādā gadījumā nosakāma arī administratīvā atbildība institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, par informācijas izpaušanu par to, kura valsts amatpersona informējusi par koruptīviem nodarījumiem. Administratīvo atbildību piemērotu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

Pozitīvais	Trūkumi
Likumā tiktu noteikts skaidrs pienākums neizpaust informāciju	Netiktu noteikti pienākumi valsts amatpersonas, kura sniegusi informāciju, tālākai (papildus) aizsardzībai pret tās interešu nepamatoti aizskārumiem.
Tiktu paredzēta atbildība, tādējādi nostiprinot minētās normas piemērošanu.	

2.2. Institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālajai institūcijai aizliegts izpaust informāciju par to, kura valsts amatpersona informējusi par interešu konfliktu vai citiem koruptīviem nodarījumiem (izņemot kontrolējošās iestādes, tiesu un prokuratūru), un bez objektīva iemesla radīt valsts amatpersonai tiešas vai netiešas nelabvēlīgas sekas (piemēram, pazemināšana amatā, atbrīvošana no amata, amatalgas samazināšana, prēmiju nepiešķiršana u.c.).

Šādā gadījumā nosakāma arī administratīvā atbildība institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai par nelabvēlīgu seku radīšanu darbiniekam, kas likumā noteiktā kārtībā informējis par viņam zināmu koruptīvu nodarījumu, kā arī iestāžu vadītājiem par informācijas izpaušanu saistībā ar personu, kas ir ziņojusi par iespējamo interešu konfliktu vai koruptīvo darījumu.

Administratīvo atbildību piemērotu Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

Pozitīvais	Trūkumi
Likumā tiktu noteikts skaidrs pienākums neizpaust informāciju un nodrošināt aizsardzību.	Problemātiski noteikt kritērijus objektīviem vai neobjektīviem iemesliem, līdz ar to praksē varētu būt grūtības ar piemērošanu.
Būtu norādes par valsts amatpersonas, kura sniegusi informāciju, tālāku aizsardzību pret tās nepamatotiem aizskārumiem.	Darbinieku skaita samazināšana vai struktūras izmaiņas, kas varētu būt pamatotas ar šā brīža situāciju valsts pārvaldē, varētu tikt uztvertas kā nelabvēlīgu seku radīšana arī tām personām, kuras būtu aizsargājamās saskaņā ar minēto risinājuma variantu, tādējādi valsts amatpersonas aizsardzības nodrošināšanas pienākumi var nonākt pretrunā ar citiem institūcijas vadītāja pienākumiem, piemēram, atbilstoša institūcijas budžeta izpildes nodrošināšanu, ja tas ir saistīts ar štatū vai strādājošo darba algas samazināšanu, štatū samazināšanu sakarā ar funkciju likvidēšanu vai pārdali u.t.t.
Šāds risinājums vairāk atbilstu GRECO rekomendācijā ietvertajam priekšlikumam un citu valstu praksei.	
Tiktu paredzēta atbildība, tādējādi nostiprinot minētās normas piemērošanu.	

3. Informācijas sniegšanas mehānisms.

Ja tiek akceptēts variants, ka pienākums informēt par amatpersonai zināmiem pārkāpumiem ir nostiprināms likumā, būtu nosakāms, kam valsts amatpersonai ir jāsniedz informācija par tai zināmajiem pārkāpumiem. Valsts institūcija, kuras viena no funkcijām ir kontrolēt Likuma izpildi, ir Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs. Turklāt Likuma 20.panta sestā daļa nosaka pienākumu institūcijas vadītājam nekavējoties informēt par atklātajiem šā likuma pārkāpumiem, kurus izdarījušas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas, kontrolējošām institūcijām (Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroju vai Satversmes aizsardzības biroju).

Savukārt no iekšējās kontroles nodrošināšanas viedokļa izriet nepieciešamība, lai pats institūcijas vadītājs būtu informēts par interešu konflikta gadījumiem un citiem koruptīviem pārkāpumiem institūcijā. Tāpat institūciju

vadītāji, zinot attiecīgās institūcijas funkcijas, darbības metodes, specifiku un personāla jautājumus, būtu spējīgi visefektīvāk organizēt interešu konflikta un citu koruptīvu nodarījumu novēršanas un iekšējās kontroles pastiprināšanas darbu institūciju iekšienē. No šāda viedokļa izriet nepieciešamība valsts amatpersonai par tai zināmiem koruptīviem nodarījumiem sniegt informāciju attiecīgās institūcijas vadītājam. Tādējādi iespējami vairāki risinājumi:

3.1. Nemainīt praksē pastāvošo kārtību, saskaņā ar kuru valsts amatpersona kā jebkura persona valstī var izmantot savas tiesības vērsties ar iesniegumu kompetentajā valsts institūcijā un saņemt atbildi pēc būtības. Tādējādi valsts amatpersona par viņai zināmiem interešu konfliktiem vai citiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas, sniedz informāciju kontrolējošajām institūcijām (Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojam vai Satversmes aizsardzības birojam, ņemot vērā to kompetenci) un attiecīgās institūcijas veic informācijas pārbaudi.

Pozitīvais	Trūkumi
Tiktu noteikts skaidrs regulējums.	Institūciju vadītāji informāciju nesaņemtu vai saņemtu ar nokavēšanos, līdz ar to nebūtu iespējams laicīgi novērst pārkāpumu cēloņus un vairāk iesaistīties institūcijas pretkorupcijas pasākumu ieviešanā.
Informācija koncentrētos kontrolējošajās institūcijās, kurām ir attiecīgas funkcijas un pilnvaras, lai faktus pārbaudītu.	Kontrolējošo institūciju resursi var būt nepietiekami, lai nodrošinātu lielāka skaita ziņojumu pārbaudi.
	Kontrolējošajām institūcijām var nebūt iespēju nodrošināt, lai nekavējoties tiktu novērsts koruptīvs nodarījums, ko veiksmīgi varētu nodrošināt institūcijas vadītājs kā augstākā attiecīgākās institūcijas amatpersona (kontrolējošās institūcijas var pārbaudīt jau notikušu darbību un pārkāpuma gadījumā piemērot sankcijas, bet tām nav tiesiska instrumenta uzdot realizēt amata pilnvaras citai valsts pārvaldes amatpersonai).

3.2. Valsts amatpersona par tai zināmiem interešu konfliktiem vai citiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts

amatpersonas, sniedz informāciju institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālajai institūcijai, kas to izvērtē un pati pieņem lēmumu vai arī, ja informācija satur faktus par izdarītu vai gatavotu noziedzīgu nodarījumu vai administratīvo pārkāpumu, pārsūta to kontrolējošajām institūcijām.

Pozitīvais	Trūkumi
Vairāk tiktu iesaistīti institūciju vadītāji, palielinātos viņu kompetence un attiecīgi arī iespējas reaģēt uz izdarītajiem vai gatavotajiem pārkāpumiem.	Tiktu paildzināta informācijas aprīte gadījumos, kad informācija tiek sniegta par izdarītu vai gatavotu noziedzīgu nodarījumu vai administratīvo pārkāpumu, kas var negatīvi ietekmēt pārkāpumu izmeklēšanu vai izskatīšanu.
Institūciju vadītāji jau tūlīt pēc informācijas saņemšanas varētu to pārbaudīt un noteikt ticamības pakāpi, kas atvieglotu turpmākās darbības.	Institūciju vadītāji var neiegūt pilnu informāciju un tādējādi nepareizi novērtēt notikušā apstākļus, kas var sarežģīt lietu tālāko izskatīšanu.
	Institūciju vadītāji atsevišķos gadījumos varētu nebūt ieinteresēti atklāt un līdz ar to arī tālāk izskatīt pārkāpumus institūcijā. Tas, savukārt, varētu radīt šķēršļus tālākai gadījumu izskatīšanai vai izmeklēšanai.
	Valsts amatpersona, kura sniedz informāciju, var neuzticēties attiecīgās institūcijas vadībai, tādēļ šo informāciju nesniegt. Tas var apgrūtināt informācijas aprīti un pārkāpumu atklāšanu un izmeklēšanu.

3.3. Noteikt, ka valsts amatpersona par tai zināmiem interešu konfliktiem vai citiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas, sniedz informāciju kontrolējošajām institūcijām, kuras pēc informācijas pārbaudes pieņem lēmumu par tās tālāko virzību (izskata un lēmumus pieņem pašas, vēlāk informējot attiecīgās institūcijas, pārsūta pārbaudes veikšanai attiecīgajām institūcijām vai pieņem citus lēmumus).

Ieviešot minēto risinājuma variantu, papildus būtu izdarāmi grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, kas noteiktu kontrolējošo institūciju tiesības neuzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā sakarā ar izdarītā pārkāpuma mazsvarīgumu.

Pozitīvais	Trūkumi
Skaidri noteikts regulējums, kompetenču sadale.	Kontrolējošo institūciju resursi var būt nepietiekami, lai reaģētu uz krasu iesniegumu vai sūdzību skaita palielināšanos. Noslogojot kontrolējošās institūcijas papildus ar, iespējams, objektīvi mazsvarīgu pārkāpumu izvērtēšanu, pastāv risks, ka šo institūciju resursi netiks izmantoti lietderīgi, izmantojot tos nevis svarīgu pārkāpumu pārbaudēs, bet mazsvarīgās un nerezultatīvās pārbaudēs.
Tiktu iesaistītas gan kontrolējošās institūcijas, gan arī attiecīgo institūciju vadība.	
Kontrolējošās institūcijas netiktu pārslogotas ar tādas informācijas saņemšanu un izskatīšanu, kas pēc būtības būtu skatāma attiecīgajā institūcijā.	

4. Institūciju vadītāju kompetences precizēšana interešu konflikta un citu koruptīvu nodarījumu novēršanā.

Attiecībā uz institūciju vadītāju kompetences precizēšanu interešu konflikta un citu koruptīvu nodarījumu novēršanā, būtu apsverami risinājuma varianti, kas institūciju vadītājus apveltītu ar plašāku kompetenci koruptīvu nodarījumu novēršanā attiecīgajā institūcijā. Minētais īpaši attiecas uz institūciju vadītāju tiesībām iegūt informāciju par valsts amatpersonas publiski nepieejamā deklarācijas daļā norādīto informāciju, jo tas ļautu iegūt plašāku informāciju un pilnvērtīgāk veikt kontroles funkcijas. Vienlaikus, plaša datu sistematizēšana ilgstošā laika periodā var uzlikt papildu administratīvo slogu institūciju vadītājiem. Turklāt valsts amatpersonu publiski nepieejamā deklarācijas daļā norādītā informācija ir uzskatāma par tādu, kas attiecas arī uz citu fizisko un juridisko personu datiem un ir uzskatāma par sensitīvu informāciju, tādēļ tās izplatīšana plašākam personu lokam nebūtu pieļaujama. Ņemot vērā minēto, apsverami šādi risinājuma varianti:

4.1. Noteikt Likumā, ka institūciju vadītājiem ir tiesības pieprasīt no Valsts ieņēmumu dienesta (drošības iestādēm no Satversmes aizsardzības biroja) informāciju no valsts amatpersonas deklarācijas publiski nepieejamās daļas, ja tas ir nepieciešams konkrētiem pasākumiem attiecīgās valsts amatpersonas darbības uzraudzībā vai kontrolē.

Pozitīvais	Trūkumi
Institūcijas vadītājs iegūtu plašāku informāciju par valsts amatpersonas deklarācijā norādītajām ziņām, kas ļautu pilnvērtīgāk kontrolēt attiecīgās valsts amatpersonas darbību.	Šādas informācijas uzkrāšana ir saistāma ar papildus cilvēkresursiem un materiāltehniskajiem resursiem, kas savukārt ir saistāmi ar papildus finansējuma nepieciešamību.
	Informācijas no valsts amatpersonu deklarāciju publiski nepieejamās daļas aprīte, uzglabāšana un izmantošana ir saistāma ar plašāka personu loka iesaistīšanu, kuriem būtu piekļuve pie valsts amatpersonu norādītās sensitīvās informācijas (tajā skaitā arī par citām personām), tas savukārt palielina šādas informācijas noplūdes risku.

4.2. Noteikt Likumā, ka institūcijas vadītājam ir tiesības pieprasīt no valsts amatpersonas informāciju, kas norādāma valsts amatpersonas deklarācijas publiski nepieejamā daļā, ja tas ir nepieciešams konkrētiem pasākumiem attiecīgās valsts amatpersonas darbības uzraudzībā vai kontrolē, kā arī tiesības pieprasīt no valsts amatpersonas rakstveida apliecinājumu, ka attiecīgu uzdevumu vai funkciju izpildē tā nenonāk interešu konfliktā.

Pozitīvais	Trūkumi
Institūcijas vadītājs iegūtu plašāku informāciju par valsts amatpersonas deklarācijā norādītajām ziņām, un tas ļautu veikt pilnvērtīgāku kontroli par attiecīgās valsts amatpersonas darbību.	Šādas informācijas uzkrāšana ir saistāma ar papildus cilvēkresursiem un materiāltehniskajiem resursiem, kas savukārt ir saistāmi ar papildus finansējuma nepieciešamību.
Šāda kārtība ļautu ātrāk reaģēt uz situācijām, kad valsts amatpersona var nonākt interešu konflikta situācijā, jo institūcijas vadītājam nevajadzētu paļauties uz valsts amatpersonas deklarācijā norādīto informāciju, kas atsevišķos gadījumos var izrādīties novecojusi (piemēram, par darījumu partneriem, citiem amatiem).	Informācijas no valsts amatpersonu deklarāciju publiski nepieejamās daļas aprīte, uzglabāšana un izmantošana ir saistāma ar plašāka personu loka iesaistīšanu, kurām būtu piekļuve pie valsts amatpersonu norādītās sensitīvās informācijas (tajā skaitā arī par citām personām), kas savukārt palielina šādas informācijas noplūdes risku.
Interešu konflikta un citu koruptīvu nodarījumu novēršanā vairāk tiktu iesaistītas pašas valsts amatpersonas.	Pastāv risks, ka valsts amatpersona institūcijas vadītājam nesniegs patiesu informāciju. Sniegto informāciju institūcijas vadītājam var nebūt iespēja pārbaudīt sniegto informāciju.
Netiek izplatīti valsts amatpersonu deklarācijās iekļautie sensitīvie dati.	Pastāv risks, ka institūcijas vadītājs var nesaņemt visu nepieciešamo informāciju, kas nepieciešama interešu konflikta vai citu koruptīvu nodarījumu novēršanai (valsts amatpersona

	nesniedz vajadzīgo informāciju).
	Birokratizē līdzšinējo kārtību, kad saskaņā ar Likuma 21.panta pirmo daļu valsts amatpersonai pašai ir jāsniedz informācija noteiktos gadījumos.

4.3. Atstāt spēkā esošo regulējumu, ka institūcijas vadītājs var izmantot publiski pieejamo informāciju un valsts amatpersonai pašai ir jāsniedz informācija noteiktos gadījumos.

Pozitīvais	Trūkumi
Netiek izplatīti valsts amatpersonu deklarācijās iekļautie sensitīvie dati	Institūcijas vadītājs nesaņemtu vajadzīgo informāciju, lai pilnvērtīgi veiktu kontroles un uzraudzības funkcijas. Tas savukārt nozīmē to, ka viņa loma institūcijas iekšējā pretkorupcijas kontrolē netiek palielināta.

5. Izglītošanas pasākumi.

Visos gadījumos būtu veicami valsts amatpersonu, institūcijas vadītāju vai viņa pilnvarotu personu, vai koleģiālo institūciju pārstāvju izglītošanas pasākumi par Likumā noteiktajiem pienākumiem un iespējām veikt pretkorupcijas pasākumus institūcijās. Valsts amatpersonu izglītošanas pasākumus īstenos Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs institūciju organizēto semināru ietvaros valsts un pašvaldību institūcijās, kā arī aktualizēs informāciju saistībā ar koncepcijā minētajiem jautājumiem Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja mājas lapā internetā.

Nepieciešamie tiesību aktu projekti

1. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 1.1.apakšpunktā paredzēto variantu, būtu izdarāmi grozījumi:

1.1. Likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”, nosakot, ka valsts amatpersona informē par tai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas, vai šādu nodarījumu iespējamību. Sniedzot minēto informāciju, valsts amatpersonai jānorāda fakti, ar kuriem ir iespējams pierādīt minētās informācijas pamatotību un patiesumu;

1.2. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, nosakot administratīvo atbildību valsts amatpersonām par apzinātu informācijas nesniegšanu par tai zināmiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās

institūcijas valsts amatpersonas, un nosakot, ka administratīvo atbildību par šādiem pārkāpumiem piemēro Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

2. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 1.2.apakšpunktā paredzēto variantu, nebūtu nosakāmas speciālas tiesību normas, kas uzliktu pienākumu valsts amatpersonām sniegt informāciju par tām zināmiem koruptīviem nodarījumiem, bet minētais jautājums risināms, ietverot attiecīgas prasības ētikas vai uzvedības kodeksos.

3. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 2.1.apakšpunktā paredzēto variantu, izdarāmi grozījumi:

3.1. Likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”, nosakot aizliegumu institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālai institūcijai izpaust informāciju par to, kura valsts amatpersona informējusi par koruptīviem nodarījumiem (izņemot kontrolējošās iestādes, tiesu un prokuratūru);

3.2. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, nosakot administratīvo atbildību institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai par informācijas izpaušanu par to, kura valsts amatpersona informējusi par koruptīviem nodarījumiem, un nosakot, ka administratīvo atbildību par šādiem pārkāpumiem piemēro Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

4. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 2.2.apakšpunktā paredzēto variantu, būtu izdarāmi grozījumi:

4.1. Likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”, nosakot aizliegumu institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālai institūcijai izpaust informāciju par to, kura valsts amatpersona informējusi par koruptīvu nodarījumu (izņemot kontrolējošās iestādes, tiesu un prokuratūru), un bez objektīva iemesla radīt valsts amatpersonai tiešas vai netiešas nelabvēlīgas sekas;

4.2. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, nosakot administratīvo atbildību institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai par nelabvēlīgu seku radīšanu darbiniekam, kas likumā noteiktā kārtībā sniedzis informāciju par viņam zināmu koruptīvu nodarījumu, un nosakot, ka administratīvo atbildību par šādiem pārkāpumiem piemēro Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs.

5. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 3.2.apakšpunktā paredzēto variantu, izdarāmi grozījumi Likumā, nosakot, ka valsts amatpersona par viņai zināmiem interešu konfliktiem vai citiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas, sniedz informāciju institūcijas vadītājam vai viņa pilnvarotai personai, vai koleģiālajai institūcijai, kas to izvērtē un pati pieņem lēmumu vai arī, ja informācija satur faktus par izdarītu vai gatavotu noziedzīgu nodarījumu vai administratīvo pārkāpumu, pārsūta kontrolējošajām institūcijām.

6. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 3.3.apakšpunktā paredzēto variantu, izdarāmi grozījumi:

6.1. Likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”, nosakot, ka valsts amatpersona par viņai zināmiem interešu konfliktiem vai citiem koruptīviem nodarījumiem, kuros iesaistītas citas attiecīgās institūcijas valsts amatpersonas, sniedz informāciju kontrolējošajām institūcijām, kuras pēc informācijas pārbaudes pieņem lēmumu par tās tālāko virzību (izskata un lēmumus pieņem pašas, vēlāk informējot attiecīgās institūcijas, pārsūta pārbaudes veikšanai attiecīgajām institūcijām vai pieņem citus lēmumus);

6.2. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, nosakot kontrolējošo institūciju tiesības neuzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā sakarā ar izdarītā pārkāpuma mazsvarīgumu.

7. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 4.1.apakšpunktā paredzēto variantu, izdarāmi grozījumi likumā „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā”, nosakot, ka institūcijas vadītājam ir tiesības pieprasīt no Valsts ieņēmumu dienesta (drošības iestādēm no Satversmes aizsardzības biroja) informāciju no valsts amatpersonas deklarācijas publiski nepieejamās daļas, ja tas ir nepieciešams konkrētiem pasākumiem attiecīgās valsts amatpersonas darbības uzraudzībā vai kontrolē.

8. Īstenojot koncepcijas problēmu risinājumu 4.2.apakšpunktā paredzēto variantu, izdarāmi grozījumi likumā "Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā", nosakot, ka institūcijas vadītājam ir tiesības pieprasīt no valsts amatpersonas informāciju par tās valsts amatpersonas deklarācijas publiski nepieejamā daļā norādīto informāciju, ja tas ir nepieciešams konkrētiem pasākumiem attiecīgās valsts amatpersonas darbības uzraudzībā vai kontrolē, kā arī būtu izdarāmi grozījumi likumā "Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā", nosakot, ka institūcijas vadītājam ir tiesības pieprasīt no valsts amatpersonas rakstveida apliecinājumu, ka attiecīgu uzdevumu vai funkciju izpildē tā nenonāk interešu konfliktā.

Koncepcija tiks īstenota esošā budžeta ietvaros.

Koncepciju plānots īstenot līdz 2010.gada 31.martam.